

Sygn. akt XIV C 1277/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Przemysław Okowicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Perlicjan

po rozpoznaniu w dniu 09 lipca 2018 r. w Pile

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...): (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. P. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo.
2. kosztami postępowania obciąża powoda w całości i stąd zasądza od niego na rzecz pozwanego kwotę 5.417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł, w tym 5400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Przemysław Okowicki

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. pozwem z dnia 23 lutego 2017 r. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 81.616,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów sądowych w tym zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy z dnia 29 stycznia 2013 r. o nr (...) \ (...), na podstawie której (...) Bank S.A. z siedzibą w W. spełnił świadczenie, do którego zobowiązał się na podstawie postanowień ww. umowy. Z kolei pozwany nie wywiązał się z umowy. Powód podał, iż nabył dochodzoną pozwem wierzytelność zgodnie z art. 509 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Na uzasadnienie swojego żądania podniósł szereg zarzutów, w tym m.in. przedawnienia roszczenia, niewykazania wysokości roszczenia oraz przekroczenia oprocentowania kredytu dopuszczalnego przepisami dot. oprocentowania maksymalnego.

W dniu 02 marca 2018 r. powód w reakcji na stanowisko pozwanego złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu z wnioskiem o umorzenie postępowania. Pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. a M. P. (1) doszło do zawarcia umowy kredytu gotówkowego o numerze (...) \ (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę

pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Bank udzielił kredytu z przeznaczeniem na rozwój działalności gospodarczej. Kredyt miał być spłacany w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości 1.592,32 zł, płatnych w 04 dniu każdego miesiąca spłaty, poczynając od dnia 04 marca 2013 r. Umowa zawarta została na okres do dnia 05 lutego 2018 r.

Dowód: okoliczności bezsporne, nadto umowa kredytu nr (...) \ (...) wraz z załącznikiem (k. 17 -21).

W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z postanowień umowy Bank pismem z dnia 03 stycznia 2010 r. dokonał jej wypowiedzenia z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia odebrania pisma. Kwota należności w dniu 03 stycznia 2014 r. wynosiła łącznie 59.909,51 zł. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu w dniu 10 stycznia 2014 r. W określonym 30-dniowym terminie pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia i w związku z upływem okresu wypowiedzenia umowa kredytu została rozwiązana.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu (k. 22), potwierdzenie odbioru wypowiedzenia przez pozwanego (k. 138).

Wobec braku spłaty zaległości wynikających z umowy kredytu w dniu 20 lutego 2014 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), stwierdzając, że pozwany z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...) \ (...) z dnia 28 stycznia 2013 r. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 62.135,44 zł, na które składają się: kapitał w kwocie 57.465,35 zł; odsetki umowne za okres od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 18 lutego 2014 r. w wysokości 3.442,51 zł; opłaty i prowizje w kwocie 1.120 zł; odsetki karne według stopy 16 % za okres od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 20 lutego 2014 r. w kwocie 107,58 zł. Ponadto wskazano, że Bankowi od kapitału w kwocie 57.465,35 zł od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia zapłaty przysługują dalsze odsetki, których stopa procentowa w stosunku rocznym równa jest czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) (k. 23).

Postanowieniem z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt: V GCo 135/14 Sąd Rejonowy w Pile nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 20 lutego 2014 r. wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikowi M. P. (2) z zastrzeżeniem maksymalnej odpowiedzialności dłużnika do kwoty 126.000 zł. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w Poznaniu A. G. prowadził z wniosku Banku przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne o sygnaturze KM 2180/14.

Dowód: postanowienie SR z dnia 23 maja 2014 r. (k. 25-26), tytuł wykonawczy (k. 23-24).

W dniu 07 grudnia 2016 r. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (dawniej (...) Bank (...) S.A.) a powodem obejmującej swoim zakresem wierzytelności wskazane w załączniku nr 3, w tym wierzytelność przysługującą wobec pozwanego w wysokości łącznej 81.160,25 zł.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 07.12.2016 r. z załącznikami (k. 31-120), odpis oświadczenia o zapłacie ceny (k. 101), potwierdzenie przelewu ceny wierzytelności (k. 100).

Pismem z dnia 04 grudnia 2013 r. powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelność oraz wysokości roszczenia i wezwał go do jego zapłaty.

Dowód: wezwanie do zapłaty i zawiadomienie o przelewie (k. 27-30).

Na kwotę zadłużenia pozwanego wobec powoda z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 28 stycznia 2013 r. o numerze (...) \ (...) składają się następujące należności:

- niespłacony kapitał w wysokości 57.465,35 zł,
- koszty poniesione przez Bank w celu dochodzenia należności w kwocie 1.797,44 zł,

- odsetki karne naliczane przez Bank w wysokości 18.454,95 zł,
- odsetki umowne naliczane przez Bank w wysokości 3.442,51 zł,
- odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od niespłaconego kapitału od dnia 07 grudnia 2016 r. jako dnia następującego po dniu, w którym Bank zakończył naliczanie przysługujących mu należności do dnia poprzedzającego złożenie pozwu w wysokości 456,57 zł.

Dowód: umowa kredytu nr (...) \ (...) (k. 17-21), bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) (k. 23), załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności (k. 72).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonych w sprawie i wyżej wymienionych dokumentów. Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty Sąd ocenił jako wiarygodny materiał dowodowy, tym bardziej, że wartość dowodowa nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w trybie art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c., a Sąd nie znalazł przyczyn by to uczynić z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie i dlatego też podlegało oddaleniu.

Powód w rozpatrywanej sprawie domagał się spłaty wierzytelności jaką miał nabyć w ramach umowy cesji przysługującej pierwotnemu wierzycielowi z tytułu zawartej z pozwanym umowy kredytowej. Z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że pierwotnego wierzyciela i pozwanego wiązała umowa kredytu o treści oznaczonej w pozwie.

Stosownie do treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezsprzecznie, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zaciągnięte zobowiązanie wykonał i wydał pozwanemu kwotę określoną w umowie. Nie ulega także wątpliwości, że pozwany nie wykonał ciążącego na nim obowiązku w zakresie zwrotu przedmiotu kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonym terminie spłaty.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W świetle zaferowanych przez powoda dokumentów w postaci umowy sprzedaży wierzytelności i załącznika do niej konkretyzującego zobowiązanie pozwanego, pełnomocnictwa osób dokonujących ww. czynności w imieniu pierwotnego i obecnego wierzyciela, a także oświadczenia o uiszczeniu ceny nie budziło wątpliwości Sądu, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Tak więc z chwilą podpisania umowy cesji na powoda przeszła także wierzytelność będąca przedmiotem umowy wraz z wszystkimi związanymi z nią prawami, w tym roszczenie o zaległe odsetki. Sąd uznał, iż powód należycie wykazał czynną legitymację procesową do występowania w niniejszym procesie i rozpoznał powództwo merytorycznie.

Powództwo podlegało jednakże oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (§ 1), zaś po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2). Istota instytucji przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia, ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia przed sądem. Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia określają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut. Jeżeli upłynie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego – dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia sąd oddali powództwo. Jeżeli zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło. Oznacza to, że sąd uwzględnia upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut dłużnika, przeciwko któremu przysługuje przedawnione roszczenie.

Stosownie zaś do treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W niniejszej sprawie mamy niewątpliwie do czynienia z roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez Bank, który udzielił pozwanym pożyczki.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Wymagalność roszczenia określa się jako stan, gdy wierzyciel może postawić skuteczne żądanie, aby dłużnik uczynił niezwłocznie zadość jego roszczeniu. Można zatem uznać, że wymagalność roszczenia następuje wtedy, gdy po stronie dłużnika aktualizuje się powinność określonego zachowania będącego przedmiotem roszczenia.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W realiach przedmiotowej sprawy, Sąd zwraca uwagę jednak, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6/10). W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się, bowiem odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności, a nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, LEX nr 106565, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, LEX nr 171720, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c. Tym samym wierzyciel, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, LEX nr 1622306, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6/10). Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności. Nie jest zatem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz, których czynność ta została

dokonana. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa zatem wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności niebędący bankiem, nawet, jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Powyższe wynika z wyjątkowości przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego, bowiem skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6/10).

Należy zauważyć, że ww. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6/10) co prawda bezpośrednio odnosi się do czynności polegającej na wszczęciu postępowania egzekucyjnego w oparciu o (...), jednakże w ocenie Sądu analogicznie należy przyjąć, że przerwanie przedawnienia poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez zbywcę wierzytelności nie odnosi skutku wobec cesjonariusza nie będącego bankiem. Tak samo bowiem w tym przypadku należy przyjąć, iż cesjonariusz nie będący bankiem nie może korzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczeń przez banki na podstawie art. 96-98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe, które obowiązywało do dnia 27 listopada 2015 r. Przedmiotową kwestię rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 09 czerwca 2017 r. (III CZP 17/17), w którym jednoznacznie stwierdził, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza nie będącego bankiem. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z (...), skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie (...). Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne, zasadnicze założenie, że bankowy tytuł w tym egzekucyjny, będąc szczególnym przywilejem, dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posłużenia się tym instrumentem. Założenie to wzmacnia także argumentacja konstytucyjna, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji (...) za sprzeczną z konstytucją (wyrok TK z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. P 45/12, 6 Dz.U.201, poz. 559). Orzeczenie to stanowi dodatkowy, silny argument za ujmowaniem wszelkich skutków (...) w wąskich granicach i ochronie tym samym w możliwie szerokim zakresie wartości konstytucyjnych, na które powołał się Trybunał.

Nie ulega zatem wątpliwości, że nie doszło zatem w sprawie do przerwy biegu przedawnienia spowodowanej złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez poprzedniego wierzyciela, ani też wszczęciem postępowania egzekucyjnego na jego podstawie.

Z uwagi na powyższe wywody prawne przyjąć należało, że wymagalność roszczenia, powstała z datą skutecznego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu i upływem wskazanego w nim 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu zostało doręczone pozwanemu w dniu 10 stycznia 2014 r. Tym samym po upływie wskazanego w powyższym piśmie okresu wypowiedzenia doszło do rozwiązania umowy kredytu i postawienia całego zobowiązania w stan wymagalności tj. z dniem 10 lutego 2014 r. (a zatem przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego w dniu 20 lutego 2014 r.) Tymczasem powód w pozwie wskazał, iż roszczenie stało się wymagalne w dniu 19 lutego 2014 r. Roszczenie uległo zatem przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu przedawnienia, który uwzględniając nawet datę wymagalności wskazaną przez powoda, zakończył swój bieg najpóźniej w dniu 20 lutego 2017 r., a zatem przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie tj. w dniu

23 lutego 2014 r. Z uwagi na powyższe bezprzedmiotowe stało się odnoszenie do pozostałych zarzutów pozwanego zgłoszonych w trakcie procesu.

Powództwo należało zatem oddalić z uwagi na przedawnienie roszczenia, w tym również w zakresie odsetek, o czym Sąd orzekł w pkt 1 sentencji wyroku. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że roszczenie o odsetki przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. orzeczenie SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149; orz. SA w K. z dnia 17.02.2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739).

O kosztach procesu sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty zasądzone na rzecz pozwanego od powoda złożyło się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w kwocie 5.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSO Przemysław Okowicki